

متن پرسش

سلام علیکم: انسان به لطف خدا به همسر، فرزند و مومنین عشق ایمانی دارد و این عشق در عمل با خوبی‌های عملی زیادی همراه است مثلاً انسان به همسر ایمانی‌اش چون عشق دارد این عشق در عمل لحظه به لحظه در کلام و رفتار و عمل تجلی پیدا می‌کند. آیا این کثرت محبت‌های عملی را می‌شود اسمش را افراط گذاشت و مثلاً باید خوبی‌ها را کمتر کند؟ البته نظر حقیق این است که چون از عشق پاک نشات می‌گیرد انسان دوست دارد این عشق را در عمل بروز دهد و این کثرت خوبی‌ها اتفاقاً حسن است تا نظر حضرت‌عالی چه باشد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: با همین محبت‌ها زندگی شور و نشاط می‌یابد و افق عشق به حضرت حق ظهور می‌کند و اساساً همین محبت‌ها است که زاد و توشه‌ی راه رجوع به حق است در آن حدّ که حضرت سیدالشهداء «علیه‌السلام» خانه‌ای را که جناب رباب در آن زندگی می‌کردند را به عشق رباب دوست داشتند. این مصیبت بدی است که ما مسلمان‌ها، دوست‌داشتن و عشق‌ورزیدن را گم کرده‌ایم و لذا صفای باطن ما به کدورت تبدیل شده است. در این مورد حرف بسیار است. امید است که راه محبت به همدیگر را که موجب گشودگی محبت به حضرت حق می‌شود، در خود کشف کنیم تا به دین محمد «صلوات‌الله‌علیه‌وآله» در آییم. دینی که فرمود: «بهترین شما کسانی‌اند که بهترین برای همسرانتان باشند» آیا این اشاره به همان محبتی ندارد که جناب‌عالی در صدد آن هستید؟! آیا آن‌جا که پیامبر ما «صلوات‌الله‌علیه‌وآله» فرمودند: «حُبِّبَ إِلَيَّ مِنَ الدُّنْيَا ثَلَاثٌ، النِّسَاءُ وَ الطَّيِّبُ وَ جُعِلَتْ قُرَّةُ عَيْنِي فِي الصَّلَاةِ»^[۱] محبت سه چیز از دنیا به قلب من افتاده است، زنان، عطر و قرار داده شده است نور چشم من در نماز. آیا نخواست که بفرمایند به همان معنایی که اگر رجوع به لطافت عطر و صفای انس با حضرت حق داشت، باید نظر به همسر خود نمود؟ موفق باشید

[۱] (۱) - وسائل الشیعه، ج ۲، ص ۱۴۳ ..